

her paa Rigsdagen netop angaaende § 15. Den var af den daværende Indenrigsminister forelagt saaledes, at den Vedtægt, som blev stadfæstet af Indenrigsministeriet, ikke skulde kunne forandres uden ved Lov. Det var altsaa Meningen, som det ogsaa udtrykkelig blev udtalt i Landstinget, hvor Forslaget først blev forelagt og behandlet, at, naar Vedtægten først var stadfæstet, kunde Forandring i den ikke foretages uden ved Lov; Forandring med Hensyn til Grundskatterne og den i Vedtægten fastsatte Procent af hvert 100 Rd. Assurancerværdi af Bygninger kunde altsaa kun ske ved Lov; med andre Ord: De faste Eiendomsstatter i Kjøbstæderne kunde kun stige eller gaa ned ved Forandringer i Bygningernes Assurancensum derved, at der enten kom nye Bygninger til, eller de nuværende Bygninger kom ned til et lavere Assurancebeløb. Da Sagen blev behandlet i Landstinget, reiste der sig allerede der Betæneligheder ved saaledes at affjære Kjøbstadkommunerne Muligheden af i Fremtiden at holde et passende Forhold tilstede mellem de faste Eiendommens Skatter og den personlige Skat, men Landstinget gik dog, da den daværende Minister meget holdt paa denne Bestemmelse, ind paa at vedtage, at Vedtægten kun skulde kunne forandres ved Lov, idet man dog tilføiede en Bestemmelse om, at tre Aar efter, at Vedtægten var stadfæstet, skulde den underkastes en Revision, og ved denne kunde der uden Lov foretages Forandring i dens Bestemmelser. Endvidere vedtog Landstinget en Bestemmelse om, at der ogsaa uden Lov kunde foretages Forandring i Vedtægten, naar det maatte erkjendes og blev erkjendt af Indenrigsministeren, at der i en Kjøbstads Næringsforhold var foregaaet en væsentlig Forandring siden Vedtægten's Affattelse, navnlig paa Grund af Jernbaneanlæg eller deslige. Saaledes kom Loven her ind i Folkethinget; men dette Thing reiste flere Betæneligheder ved, saaledes som man kaldte det, at fastslaa for bestandig de faste Eiendomsstatter i Kjøbstæderne, aldenstund man ikke paa Landet tænkte paa at gjøre noget. Sagnende. Udvalget, som behandlede Sagen, stillede derfor et Forslag til § 15, som tilstrækkelig tydelig angiver den Opfattelse, Udvalget havde af dette Spørgsmaal, og med den høitærede Formands Tillæbelse vil jeg tillade mig at oplæse det 3te Ord, som Udvalget siger derom; de findes i Tillæg B. til Rigsdagstidenden for 1862, Sp. 484. Der siger Udvalget med Hensyn til § 15: „Udvalgets Flertal billiger Paragrafens Grundtanke at beskytte de faste Eiendomme mod flere Forandringer i Beskatningen, men finder ikke, at Bestemmelsen om, at den efter Vedtægten tilveiebragte Ordning kun kan forandres ved Lov, er heldig. Man foreskriver at sætte Kommunerne istand til ved en med passende Mellemrum foreskreven Revision at bringe Beskatningen af de faste Eiendomme til at holde Skridt med den hele

Udvikling. Lillige finder man, at der bør hænges mere end tre Aar, inden den første Revision foretages. Man antager, at Liden er for kort til, at de Feil, som maatte være indløbne, kunne vise sig“. Allerede af denne Erklæring fra Udvalgets Flertal forekommer det mig at fremgaa klarlig, at man ikke vilde gaa til saaledes at gjøre Vedtægten for den kommunale Beskatning usforanderlig uden igjennem en ny Lov; men endnu klarere fremgaar det af Ordspørers Udtalelser, dengang Sagen kom til Behandling her i Folkethinget; jeg anser det for at være tjenligt til Sagens fulde Oplysning, at jeg ogsaa henleder det høie Things Opmærksomhed paa denne Ordspørers klare Udtalelser om dette Spørgsmaal, som findes i Folkethingstidenden for 1862, Sp. 4798. Den ærebe Formand tillader vel, at jeg oplæser, hvad Ordspøreren derom siger; han bemærker Følgende: „Med Hensyn til § 15 skal jeg tillade mig at minde om, at saaledes som denne Paragraf er affattet i det af Regjeringen oprindelig forelagte Lovudkast, gik den ud paa, at den Ordning, der gennemføres i Henhold til Loven, ikke skulde kunne underkastes nogen Forandring uden ved Lov. Det, som saaledes ikke skulde kunne underkastes nogen Forandring uden ved Lov, kan sammensattes i tre Punkter, nemlig Grundlaget for de faste Eiendommens Beskatning, Forholdet mellem Husskatten og Grundskatten eller det Beløb, som skal henses til enhver især, og endelig Klassifikationen. Ved Behandlingen af Sagen i det andet Thing fandt man det rigtigst, at der, nogle Aar efterat Ordningen var traadt i Kraft, blev at foretage en Revision, for at Feil, der maatte være indløbne, kunde blive berigtigede, og man fandt det rigtigst, at en Forandring i Klassifikationen kunde foretages efter Kommunalbestyrelsens Indstilling med Ministeriets Samtykke, naar der foregik en væsentlig Forandring i Kjøbstadens Næringsforhold. Saaledes kom Lovudkastet til os med en § 15, der gik ud paa, at den fastsatte Ordning skulde, tre Aar efterat Loven var traadt i Kraft, underkastes en Revision, og at der derefter uden Lov skulde kunne ske Forandring i Eiendommens Klassifikation, medens det var fastholdt, at en Forandring i de to andre Henseender, nemlig med Hensyn til Grundlaget for de faste Eiendommens Beskatning og Forholdet mellem Hus- og Grundskatten, ikke skulde kunne ske uden ved Lov. Ved 2den Behandling her i Thinget bleve disse Bestemmelser forandrede derhen, at enhver Forandring henlægges under en Revision saaledes, at der, fem Aar efterat Ordningen er traadt i Kraft, skal foretages Revision, og at denne skal gjentages hvert 10 Aar.“ Dette Forslag af Udvalget blev tiltraadt af Indenrigsministeren under Forhandlingerne, og det blev vedtaget af dette Thing og senere ogsaa af Landstinget. Udvalget tror sig derfor berettiget til at have den Opfattelse, at